

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ethica Symbolica E Fabularum Umbris In Veritatis Lucem
Varia Ervditione Noviter evoluta**

Pexenfelder, Michael

Monachii, 1675

6. Homo arbor.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68709](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68709)

V. (f) Proteum exactissimè refert diabolus, qui meritò *panurgus*, & mille fraudum artifex appellatur. In omnes se vertit formas, etiam in angelum lucis 2. Cor. 11. Quos non fallit ut juvenis, decipit ut senex: & in pede lædit, quem non potest in capite vulnerare. Quod quàm sedulò observet, vel in uno Jobo apparet. Hunc enim, quem prosperitas non emolliverat, variâ tempestate jactavit. Primò in boves arantes & asinos pascentes grassatus, in abigeum se vertit. Mox latro de prædone factus, servos ejus occidit. Eodem pœnè momento in ignem transmutatus, & oves & pastores combussit. Mox in camelos impetum fecit per turbas Chaldaeorum. Quid amplius? ventum se fecit, ut domum concuteret, filiosque, & filias ejus opprimeret epulantes. In pestem quoque abiit, & innocentem percussit *ulcere pessimo*, à *vertice usque ad plantam pedis*. Denique in uxorem ejus migravit, & usque ad animæ medullas linguæ suæ virus trajecit. Quid, quòd Avernalis iste Proteus artibus suis dolosis Christum ipsum circumvenire tentavit: quem post quadraginta dierum jeunia, non tam panibus, quàm lapidibus petivit; nunc pinnaculi præcipitio sollicitavit; nunc ostensis omnibus regnis mundi ad idololatriam allexit; eumque jam gulâ, jam fastu, jam cupiditate rerum terrenarum oppugnavit. Usque adeò nemo securus est ab infestationibus Stygij hujus Protei.

VI. (g) Proteo in arborem fabulosam mutato addamus, eruditionis causâ, historicam arborem ambulantiem, de quâ Joannes Bisselius Dec. 2. Ruin. III. in Orpheo. Nostra quoque memoria, inquit, bello, quod Moscos inter ac Polonos gestum est ad Smolenskum urbem, fuit è speculatoribus Sarmatis, qui nuntii functus officio, de Polonis ad Moscos, & ab his ad illos, ultro, citroque commearat; inusitatæ fraudis ingenio semper incolumis, & hostilibus castris indeprehensus. Nam, ut multa, pæupertas excogitat, pretij spe propositâ, cum is aliter nisi ponè stationes ac vigilias adversariorum, iter facere non posset ad mandata perferenda: frondibus arborum semper virentium corpus suum universum à summo capitis, ad summos usque pedes circumtextit; brachijs etiam ad lumbos diligenter adstrictis. Circum humeros autem & scapulas per ambitum, ut in arboribus natura fert, aliquanto latius ramos diffuderat: donec sensim supra capitis verticem coirent in cacuminis figuram. Hoc ille cultu tali, magnam ausus & periculi plenissimam functionem, noctibus ambulabat totis, ut hominem hunc, quisquis obivus in eum incidisset, spectrum credidisset arboreum, aut mobiles quas-

(f) Item diabolus. (g) Homo arbor.

dam præstigias. Sed is quoties appropinquantium vel tenuem sensisset strepitum, sistebat gradum, ne quando deprehenderetur. Periculò depulsò repetebat iter, ad usque diluculi primum splendorem. Tunc enim (rem difficilem, sed homini salutis suæ sollicito necessariam!) diebus totis ab ortu solis ad occasum usque subsistebat; ubicunque camporum, eum hora stationis obruisset. Ibi velut arbuscula solitaria sine motibus ullis humanis stabat, quoad ei nox & tenebræ recurrentes, viæ repetendæ tutiorem facultatem reportassent. Sic hujus tandem operâ tali, solertiâque, multum est ad rei summam promotum. Hæc ille. Quid non potest ingenium cum insigni audacia coniunctum? Nec unus Proteus, vel arbor fuit, vel sub arbore latuit. Cristatus ille serpens ex arbore aut subter arborem in paradiso venenum suum diffudit, primamque matrem vafricie suâ in fraudem induxit. Marci 8. cæcus ad primos redeuntis luminis radios exclamavit: *Video homines velut arbores ambulantes.* Multi ut testiùs decipiant, arbores imitantur, folia sua ad diversos ventos inflectentes; rident cum ridentibus, flent cum flentibus, sed sicut crocodili, fictis obsequiis viam ad nocendum muniunt. Non procul Malaca arborem dicunt nasci, cujus radices, cum multæ sint, in varias dispersæ partes, diversos sortiuntur effectus. Quæ enim ad Orientem spectant antidotum præbent adversùs quodlibet venenum; quæ vergunt ad occasum, præsentissimum propinant toxicum: Idem agunt fallaces Protei. Instar Protei formas induit varias Periclymenus, filius Nelei, frater Nestoris. De quo narrat Hesiodus, ipsum beneficio Neptuni avi, non modò in aquilam, sed etiam in apem, formicam, muscam conversum fuisse, quæ cum aculeum Herculi fixisset, clavâ ab eo interfecta est. Mythol. lib. 8. c. 8. Est autem musca secundùm Pierium importunitatis, impudentiæ, ac indocilitatis Symbolum, cujus audaciæ Homerus meminit in Deorum prælijs. Ubi nota, quantum molestiæ & negotij facessant etiam minuta animalia, hoc est puerorum frustra, vix virgis aliquando, sed clavâ, domanda. Inter mirabiles & multiplices transmutationes Aristophanes etiam Empusam ponit, quæ modò mula, nunc bos, nunc lapis, nunc vipera, nunc formosa est femina, uno tantùm incedens pede, & miris modis in altum crescens & decrescens, unde adagium: *Empusâ mutabilior.* Quid spectrum hoc significet, tu ipse conjice, & vide Symbol. 101, in Ethica. num. 2.

Ll 3

SYM.